

New York Times BESTSELLER

MŮJ VELKÝ TUČNÝ RUBÍ ZOMBÍK

!
NEDÍVAJ SA
MU DO OČÍ

NA KONCI

S DUCHOM

MO O'HAROVÁ

FRAGMENT

Rychlo
otoč!

Môj veľký tučný RYBÍ ZOMBÍK 4 – Na konci s dychom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Mo O'Harová
Môj veľký tučný RYBÍ ZOMBÍK 4 – Na konci s dychom
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MŇJ VELEKÝ TRÉNĚS, RYBĪ ZOMBĪK

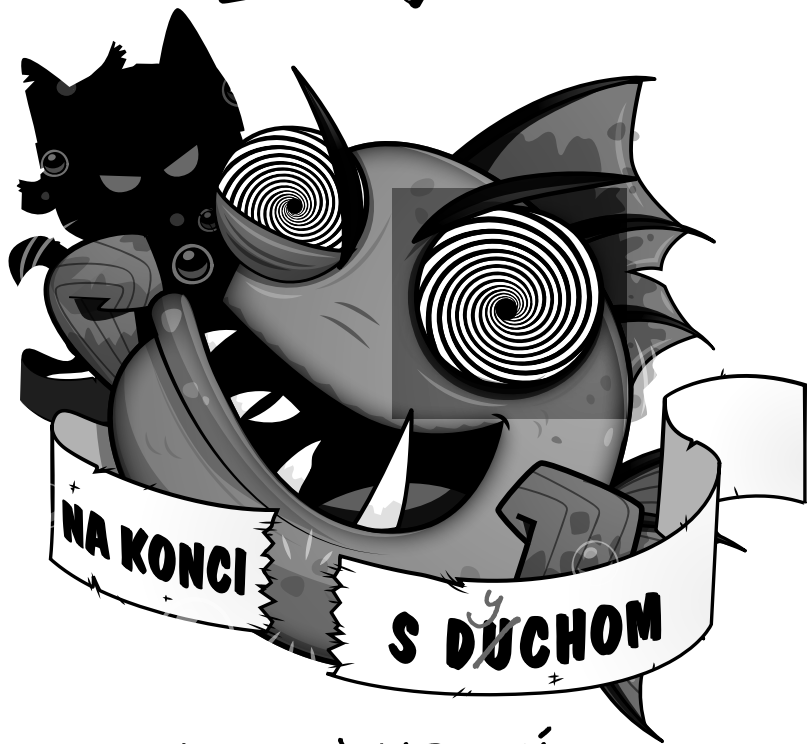

NA KONCI

S DUCHOM

Mo O'Harová vyrastala v americkej Pensylvánii a teraz žije v juhovýchodnom Londýne. Hereckú a spisovateľskú dráhu začala ako rozprávačka, keď pôsobila v divadlách a školách v Spojenom kráľovstve a v Írsku. Okrem kníh pre deti písala aj komické skeče pre Radio 4 a prezentovala svoje vlastné texty v Londýne a Edinburgu. Mo a jej staršiemu bratovi sa kedysi, ešte ako malým deťom, podarilo oživiť obľúbenú akváriovú rybičku, ktorá sa už lúčila so životom.

MŮJ VELKÝ TUCNŮ, RUBÍ ZOMBÍK

MO O'HAROVÁ

Ilustroval Marek Jagucki

*Mojej mame a otcovi.
Najlepším rodičom na svete.*

PREKLÍATIE
KRÁĽOVSKÉJ
MAČKY

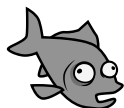

1. kapitola

Legenda sa začína

„Takže...“ začal tajomným hlasom sprievodca v múzeu a pridržel si pod bradou rozsvietenú baterku, až mu celá tvár strašidelne žiarila a my sme mali možnosť nazrieť poriadne hlboko do jeho nosa. „Kto chce počuť legendu o prekliatí Kráľovskej mačky?“

Všetky ruky vystrelili nahor. Ukázalo sa, že noc v múzeu je oveľa zaujímavejšia, než som čakal.

„Hovorí sa,“ pokračoval sprievodca, „že dvaja vykrádači hrobiek sa raz vydali do egyptskej púšte hľadať hrobku Kráľovskej mačky. Mali len jediný cieľ: ukradnúť poklad – mačaciu múmiu. Nikto presne nevie, čo sa stalo, ale oveľa, oveľa neskôr ich našli, ako bezcieľne blúdia púšťou s tisíckami skarabeov na chrbtoch!“

„Brrrr!“ striasol som sa. Chrobáky *naozaj* neznášam.

„Zlodeji stratili reč, a tak nemohli nikomu povedať, čo sa im prihodilo.“ Odmlčal sa a sledoval výrazy na našich tvárach. „Boli to prvé obete prekliatia Kráľovskej mačky. Hrobka teda ostala neobjavená a nedotknutá... až do chvíle, kým ju túto jar vykopali robotníci pri hĺbení základov novej reštaurácie reťazca Mesačný svet.“

„Múzeum dalo celú hrobku previezť sem,“ pošepol mi Pradeep. „Ešte vždy je zapečatená – takže ju vedci môžu otvoriť a urobiť množstvo testov!“

„Legenda hovorí, že každému, kto vstúpi do hrobky a nemá ‚čisté srdce‘, sa prihodí to isté, čo tým dvom egyptským vykrádačom,“ ukončil rozprávanie sprievodca.

„Takže tí zlodeji načisto onemeli?“ vyhrkol som.

„To nie,“ odpovedal sprievodca. „Len nedokázali povedať iné ako *mňauúúú!*“

Sprievodca hlasno zamňaukal, ale jeho mňaukanie sa zrazu zmenilo na žalostné „Aaaaúú!“,

ktoré prešlo do ešte hlasnejšieho jačania. Sprievodca vyskočil do vzduchu a baterka mu vypadla z ruky. „Uhryzlo ma niečo mokré!“

S Pradeepom sme sa na seba pozreli a obaja sme mysleli na to isté: „FRANKIE?“

Aby ste rozumeli, môj rybí zombík Frankie *naozaj* príšerne neznáša mačky. A obzvlášť jedno mimoriadne diabolské mača, ktoré patrí Markovi,

môjmu staršiemu bratovi – PODLÉMU VEDCOVI. A Frankie si, pravdepodobne, povedal, že ak naňho zamŕnauká mačka, najlepšie urobí, keď ju najprv uhryzne a až potom sa pýta!

Pozrel som sa do hrnčeka s vodou, v ktorom si Frankie leňošil, zatiaľ čo my sme počúvali strašidelné historicky sprievodcu múzea. Jasné, bol preč. A to bolo neprijemné hneď z troch dôvodov: Po prvé, i keď je Frankie zombík, je zároveň aj akváriovou rybkou, takže bez vody dlho nevydrží. Po druhé, pretože je zombík, dokáže urobiť zombíka z kohokoľvek, kto sa mu pozrie do očí, a my s Pradeepom sme rozhodne nechceli mať okolo seba množstvo zombíkov v pyžamách, ktorí budú mumlať: „Lybiška mališká.“

A po tretie, keď sprievodca zajačal, všetky decká vyskočili zo spacákov a začali panikáriť. Takže po podlahe, na ktorej sa kdesi metal Frankie, dupalo veľa nôh.

„Už ho vidím!“ oznámil mi Pradeep. „Tamto je, ten sokel na dvanástke!“

Nechápavo som naňho pozrel.

Pradeep vzdychol. „Na dvanástke znamená priamo pred tebou!“ A ukázal na oranžový fliačik, ktorý sa pomaly metal smerom k nám. „Ja ich budem držať bokom a ty vezmi hrnček a chyť ho!“

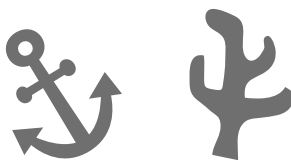
Vrhli sme sa do davu vreštiacich spolužiakov so spacákmi a odskakovali pred ich mávajúcimi rukami a dupotajúcimi nohami. Frankie preskočil ponad hlavu jedného obzvlášť rozospátého chlapca, odrazil sa od vankúša s návliečkou Spidermana a so šplechnutím pristál v hrnčeku!

„Pod, nájdeme ti lepšiu skrýšu, lebo nás odtiaľto vyhodia a teba spláchnu do záchoda.“

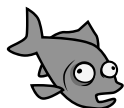
„Záchod,“ zopakoval som. „To je ono!“

„Ak nevieš, čo ďalej,“ zvolali sme dvojhlasne, „sadni si na ,véčko‘ a tam si všetko premysli!“

2. kapitola

Noc v múzeu

Asi si teraz myslíte, že skrývanie sa v záchode je dosť zvláštny plán. Ale neverili by ste, koľkokrát to už mne alebo Pradeepovi zachránilo kožu.

1. Keď nás navštívila moja prateta Celia (tá, čo jej na brade rastú riadne pichliače!), skrývanie sa v záchode ma zachránilo pred bozkom na privítanie.
2. Keď pani učiteľka Murdocková hľadala dobrovoľníkov, ktorí by na hodine telocvičku predviedli, ako sa tancuje country, boli sme s Pradeepom na záchode tak dlho, až si pani učiteľka začala myslieť, že máme problémy s močovým mechúrom, a na celý polrok nás oslobodila od tancovania.

3. Keď si Mark so Sanjom (môj starší brat PODLÝ VEDEC a Pradeepov starší brat POČÍTAČOVÝ GÉNIUS) vymysleli kolky pre debilkov, schovávali sme sa u Pradeepa na záchode takmer celý deň, až kým nás, úplnou náhodou, neprezradila Pradeepova malá sestrička, keď potrebovala cikať.

„Režim utajenia,“ zašepkal som. Pradeep prikývol. Vydali sme sa každý na opačnú stranu. Plazili sme sa, zakrádali, liezli po štyroch a nenápadne si razili cestu vstupnou halou smerom k záchodom, von z miestnosti, v ktorej boli ostatní.

„Musíme Frankieho strčiť niekde, kde bude v bezpečí a zároveň ho tam nik nenájde,“ vyhlásil Pradeep, keď sa za nami zavreli záchodové dvere. „Čo máme pri sebe?“

Na podlahu sme vysypali všetko, čo sme našli vo vreckách pyžám. Ja som mal dve ceruzky, dlhú niť z rukáva bundy, ktorú som centimeter po centimetri vyťahoval celé mesiace, až sa mi ju jedného dňa konečne podarilo vytiahnuť, papier so základnými informáciami o starovekom Egypte zložený a zopnutý kancelárskou spinkou a krúžok na kľúče s magnetom v tvare podkovy pre šťastie.

Pradeep mal škatuľku kivi džúsu, ktorý mu ostal z obeda, niekoľko samolepiek s egyptskými motívami, ktoré sme dostali, keď sme sem prišli, laminovanú kartičku od mamy, na ktorej boli

v abecednom poradí všetky jeho alergie a kontakt, na koho sa v prípade potreby obrátiť, a svoju super vodovzdornú ponornú tábornícku baterku.

„Fajn, baterka,“ povedal som. „Tá sa zíde.“

Pradeep vytiahol z baterky žiarovku a všetko, čo bolo vnútri. Potom ju naplnil vodou z umývadla.

„Čo ty na to, Frankie?“ opýtal som sa a zdvihol som hrnček, aby sa mohol pozrieť.

Frankie preskočil do baterky plnej vody a Pradeep na ňu pripevnil priehľadný umelohmotný kryt. Potom sme si veci z dlážky vopchali späť do vreciek.

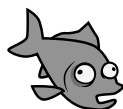
„Zdá sa, že vzduch je čistý,“ ozval sa Pradeep, keď chvíľu načúval pri dverách záchoda. „Frankie je v bezpečí, tak by sme sa asi mali vrátiť.“

Pootvorili sme dvere a vyzreli štrbinou von. Chodbu vyplňal tieň obrovského diplodoka stojaceho vo vstupnej hale. Pri vchode do stredovekej expozície sa leskli rytierske meče a umelý oheň v jaskyni pračloveka akoby vravel: „Prečo by ste chodili za ostatnými a vyplňali pracovné listy... keď sa môžete vydať na prieskum?“

3. kapitola

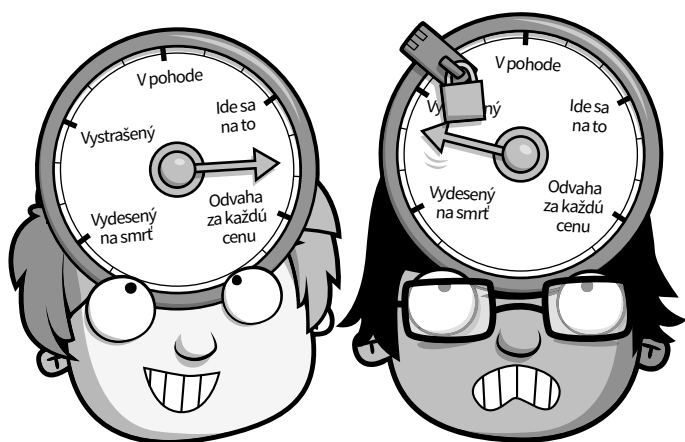
Chodiaca múmia

„Čo keby sme si to tu trochu obzreli?“ navrhol som Pradeepovi.

„Dobre, myslím, že večierka bude až o chvíľu,“ zamumlal Pradeep.

Pradeep má vrodenný strach z toho, že by porušil nejaké pravidlá, a to ho veľmi obmedzuje. Ja s tým problém nemám.

Vyklízlí sme z dverí. Ostatní boli stále v miestnosti, kde sme mali spať. My s Pradeepom sme sa vydali opačným smerom k egyptskej expozícii. Baterka mi v rukách trochu poskakovala, keď sa v nej Frankie odrážal na pružine pripevnenej v držadle, ako na nejakej trampolíne pre rybičky. Z ničoho nič sa baterka rozsvietila nazeleno.

„Páni, vyrobili sme zombícku baterku,“ zašepkal Pradeep.

„Super,“ odvetil som, no vtom som si uvedomil niečo veľmi dôležité. „Ech, Pradeep, nesvietia Frankiemu takto oči, keď má pocit, že nám hrozí niečo zlé?“

Sotva som to vyslovil, zazrel som, ako sa k vysokým dverám do sály egyptskej expozície niečo blíži. Bolo to veľké asi ako odrastené mača a ťahal to za sebou útržky čohosi bieleho. Zjavenie zahlo za roh a zmizlo. Pretrel som si oči a znovu sa pozrel smerom, kde som to podivné stvorenie videl, ale bolo preč.

„Žeby sme naozaj videli Kráľovskú mačku?“ hlas sa mi triasol viac, než som čakal.

„To je skvelé,“ vydýchol Pradeep.

„SKVELÉ?!“ takmer som vykrikol. „Ako to môže byť *skvelé*?“

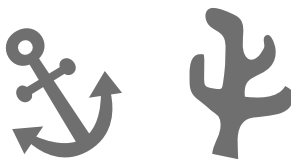
„Skvelé je, že si to videl aj ty,“ zašepkal Pradeep. „Myslel som si, že vidím ducha. Alebo múmiu, čo ožila... alebo ducha múmie.“

Zelená žiara z baterky ešte zosilnela.

„Povedal by som, že dnešnú noc sme si užili skúmania až-až,“ vyhlásil som a snažil sa, aby to neznelo vystrašene. „Myslím, že mám chuť vyplniť zopár pracovných listov. Možno by som mohol vyfarbovať...“ odmlčal som sa v nádeji, že Pradeep bude súhlasiť. Napodiv to vyzeralo, že ukazovateľ na Pradeepovom ciferníku poskočil z hodnoty *Vytrašený* až na hodnotu *Odvaha za každú cenu*.

„Musíme za tým ísť, Tom!“ zašepkal. „Mohlo by to byť niečo veľké. Čo ak je to skutočne Kráľovská mačka? Boli by sme prví, kto ju uvidí!“

Keď to Pradeepa pochytilo, nemalo zmysel hádať sa s ním. Konal v záujme všetkých mladých archeológov sveta. Schmatol baterku a vydal sa

k obrovským kamenným dverám umiestneným po oboch stranách vstupu do egyptskej expozície. Na jedných bola vytesaná hlava mačky a na druhých hlava psa.

„Vyzerá to, že Egypťania mali tých svojich zvieracích bohov naozaj radi,“ povedal som s pohľadom upretým na obrovské hlavy zvierat a vzápätí som sa pozrel na Frankieho. „Myslíš, že existoval aj nejaký boh zlatých rybiek?“

„Hatmehit,“ ozval sa Pradeep.

„Na zdravie!“ poprial som mu.

„Nie, boh Hatmehit,“ odpovedal Pradeep.

„Ešte raz na zdravie! To asi ten prach vo vzduchu...“ začal som.

„Ale ja nekýcham! Ten boh sa tak volá – boh zlatých rybiek.“ Pradeep zavrteľ hlavou.

„To nie je možné! Ryby majú vážne svojho boha?“

„Vlastne je to bohyňa, ktorá vyzerá ako ryba, čo je skoro to isté, akoby to bola ich bohyňa,“ vysvetlil Pradeep a zasvietil zombíckou baterkou na zvieracie hlavy pri vchode. „Myslím, že tá mačka sa volá Bastet a ten šakal Anubis.“

Podozrievalo som sa zahľadieť na šakala. „Vyzerá ako pes,“ poznamenal som. „A vôbec, ako je možné, že si všetko tak pamätáš?“

„Neviem,“ odvetil Pradeep. „Všetko, čo sa týka Egypta, mi vždy nejako utkvie v hlave. Ale poď už! Muselo to prebehnúť tadiaľ.“ Frankie na mňa z baterky mával plutvičkou, čím mi chcel naznačiť, aby som ich nasledoval.

Ešte raz som sa obzrel cez plece smerom k miestnosti, kde sa ostatné decká chystali spať, potľapkal som mačaciu bohyňu po ňufáku a vydal som sa za Pradeepom.

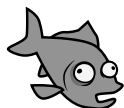
Dvere sa za mnou z ničoho nič potichu zatvorili.

4. kapitola

Pri hrobke

„Ehm, Pradeep?“ zamumlal som. Chystal som sa Pradeepovi vysvetliť, že som nás práve nechtiac uväznil v egyptskej expozícii, po ktorej sa možno potuluje živá mačacia múmia a celkom určite sa po nej prechádza živá múmia akváriovej ryby, a to len preto, že som neprejavil dostatok úcty akejsi dávno mŕtvej mačacej bohyni. Ale potom som si to rozmyslel. Pradeep bol taký posadnutý pátraním po Kráľovskej mačke, že si to zrejme ani nevšimol.

Steny egyptskej expozície boli lemované obrovskými kamennými doskami pokrytými množstvom hieroglyfov a v miestnosti stáli vitríny plné zvitkov a klenotov. Pritisol som nos na sklo. „Vyzera to, že najradšej tesali chrobáky,“ povedal som

a pri pohľade na všetky tie spony a ďalšie predmety v tvare chrobákov som sa striasol.

Pradeep medzitým mihal po miestnosti svetlom vychádzajúcim z Frankieho. Po mačacej múmii však nebolo ani stopy.

„Možno sa nám to len zdalo,“ poznamenal Pradeep sklamane.

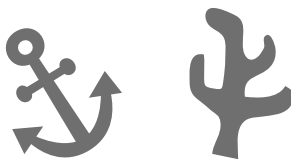
Stáli sme priamo pred vchodom do hrobky Kráľovskej mačky. Bola obrovská. *Skutočne obrovská*. Aby ste rozumeli, bola to predsa mačacia hrobka, tak by ste čakali, že bude veľká asi ako prepravka pre mačku.

„Je velikánska ako garáž,“ povedal som nahlas. „Načo mŕtva mačka potrebuje toľko miesta?“

„Egyptčania verili, že si do záhrobia môžeš so sebou vziať čokoľvek. A tak tú mačku zrejme pochovali s jedlom, klenotmi a možno aj s nejakými otrokmi,“ vysvetlil mi Pradeep.

„To je tá najhoršia práca na svete, slúžiť mŕtvej mačke,“ zamumlal som.

Vtom sme začuli ranu, akoby niekde niečo spadlo. Frankieho oči teraz žiarili tak intenzív-

ne, až celú miestnosť zaplnili matným zeleným svetlom.

Zrazu sa čosi biele mihlo pred jednou obrovskou kamennou sochou.

„To je ona,“ šepol Pradeep. Zohol sa a podliezol červenú šnúru, ktorá mala udržiavať návštevníkov v bezpečnej vzdialenosti od hrobky a sôch. Šiel som za ním. „Musíme byť opatrní,“ upozornil ma. „Ničoho sa nesmieme dotknúť. Je to veľmi krehké.“

Znovu sa ozvala rana.

„Kráľovská mačka asi nevie, že musí byť opatrná,“ zapochyboval som šeptom.

„Rýchlo,“ poháňal ma Pradeep, „nech nám neutečie!“

Zastali sme vedľa obrovskej sochy akéhosi faraóna. Na zemi za podstavcom, na ktorom socha stála, sme v zelenkavom svetle zazreli biele šmuhy. Potom šmuhy zmizli.

„Schovala sa pod sochu!“ vykrikol som. „Ale to sa predsa nedá.“

„Ako to urobila?“ spýtal sa Pradeep. Začal

ohmatávať kamenný podstavec. „Aha... je dutý.“

„Zrejme sú tam nejaké tajné dverka alebo niečo také,“ povedal som.

Pradeep skúšal tlačiť na rôzne miesta podstavca. „Musí tu niekde byť taký panel, ktorým sa to otvorí,“ mrmlal si pre seba.

Frankie začal otvárať kryt baterky zvnútra, tak som mu pomohol a nechal som ho, nech sa poobzerá.

Vyskočil z baterky a plesol sa o podstavec. Potom sa so šplechotom vrátil nazad. Keď sa o podstavec plesol tretí raz, niečo povolilo a otvorili sa tajné dvere ako obrovské dverka pre mačku.

„Frankie!“ vykriekli sme s Pradeepom, keď spadol do otvoru a zmizol. Vyskočil som, a práve vo chvíli, keď sa poklop zatváral, som stihol ešte do štrbiny strčiť prsty.

„Jauuuuu!“ zareval som.

Z tmy sa zrazu vynoril Frankieho chvostík. Musel sa zachytiť zúbkami o okraj dvierok a otvorom, ktorý tam ostal vďaka mojim prstom, sa mu podarilo prešmyknúť von.

„Ceruzky!“ vykrikol Pradeep.

„Hádam si teraz nechceš kresliť!“ zakričal som naňho. „Vytiahni mi tie prsty... hrozne to bolí!“

„Ceruzkami, ktoré máš vo vrecku, môžeme dvierka podprieť, aby sa nezatvárali!“ skríkol na mňa, vytiahol mi ceruzky z vrecka pyžamy a pomocou nich otvoril poklop. Schytil som Frankieho a strčil ho späť do baterky.

„Si v poriadku?“ opýtal sa ma Pradeep.

„Áno, myslím, že áno,“ odpovedal som a prezerá som si boľavé ruky. „Nemyslíš, že by sme sa už mali vrátiť?“

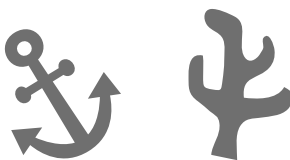
„Toto je *história*, Tom,“ odvetil Pradeep a vrhol sa nohami napred do otvoru v podstavci, dolu kovovou šachtou.

„Myslím, že mám radšej Pradeepa, ktorý

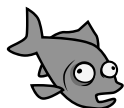
sa bojí porušovať pravidlá,“ pošepkal som Fran-
kiemu, ktorý iba zavrtel hlavou.

Lenže nemohol som dopustiť, aby sa Pradeep
stretol s Kráľovskou mačkou úplne sám. Zhlboka
som sa nadýchol, pevne som zovrel v ruke bater-
ku a strmhľav som sa vrhol za ním.

5. kapitola

V skrýši s múmiou

Presvišťal som kovovou šachtou a pristál tvárou hneď vedľa Pradeepa. Než som mu stihol vyna- dať, že sa vrhá do tajných chodieb, keď nevie, kde sa končia, začul som...

„Dobrý večer, páni, už na vás čakám,“ nasledo- vané zlovestným sipotom.

„Sanj?“ vyhrkli sme s Pradeepom jednohlasne. Už by sme s tým vážne mali prestať.

Frankie sa natlačil na kryt baterky. Oči mu divo- ko blčali a plutvičky mal zaťaté, akoby sa chystal na súboj. Pradeepovho staršieho brata, PODLÉHO POČÍTAČOVÉHO GÉNIA, nenávidel *takmer* rovna- ko ako Marka.

Vyzeralo to, že sme v akejsi skrýši zariadenej podľa vzoru starovekého Egypta. Za nami

stáli dve obrovské sochy boha Anubisa a o steny sa opierali hlavy faraónov a množstvo iných vecí. Na akejsi starej skrinke uprostred miestnosti trónil Sanjov počítač.

„Páči sa vám tu?“ spýtal sa Sanj. „Ešte na tom budeme musieť trochu popracovať, ale už teraz sa tu cítíme ako doma.“

„Ako sa vám niečo takéto podarilo vybudovať v múzeu?“ opýtal sa Pradeep.